

Ձկնկուլը

Ըզրօմեկու համար, յաճախ, նաւաստիներն
Ջրկընկուլներ կը բռնեն, մեծ ծովահաւեր,
Որոնք, անհոգ ուղեկիցներ, կը հետեւին
Նաւուն որ դառն վրէժն վրայէն կ'սահի կ'երթայ:

Տախտակմածին վրայ հազիւ թէ գտնուուած,
Այդ արքաները կապոյտին, ամօթահար,
Կը ձգեն խեղճուկ՝ լայն ըսպիտակ թեւերն իրենց
Երկու քովէն թեւճակներու պէս քակըտուիլ:

Այդ հոլաթեւ ճամբորդն, ինչ թոյլ այժմ 'ւ
անճարակ.

Քիչ առաջ վին ա՛յնքան, հիմա տգե՛ղ, ծաղրելի.
Միափողով մին կը խառնէ կրտօցն անոր,
Կը միմոտ միւսը կաղայն հաչմըւածին:

Քերթողն հանգոյն է ամպերու այդ իշխանին,
Որ կը ս՛րէ մըրիկն 'ւ աղեղը կը հեզնէ.
Հայուհիներու մէջտեղ, հողին վրայ աքորորուած,
Իր հակայի թեւերն քալո՛ւր կ'արգիլեն:

Թեմամբին

Պատանութիւնըս մութ մըրիկ մ'եղաւ լոկ,
Մերթ կտրուած՝ արեւնիտով շողշողուն.
Անքան տեւր գործեցին շանթն ու անձրեւ,
Որ պարտէզիս մէջ ա՛լ քիչ կայ յառ պրտուր:

Ան աշո՛ւնը հասեր եմ խոհերուն,
Ու պէտք է որ տրմունն ու բա՛ գործածեմ
Յարգարելու համար հողերն ողորդուած,
Ուր կ'բանայ ջուրն մահափոսի պէս ծակեր:

Եւ ո՞վ գիտէ թ'երազած նոր ծաղկներս
Պիտի գտնեն այս լըւացուած հողին մէջ
Մնունդը միտտիկ որ իրենց ուժը կազմէ:

Ժամանակն, ո՞վ ցաւ, ո՞վ ցաւ, կեանքը կ'ուտէ.
Եւ մերին սիրտը կըծող մութ թշնամին
Մեր կորուսած արեամբ կ'աճի կ'զօրանայ:

Յարգմ. Ա. Զ.

ՇԱՐԼ ՊՈՏԼԵՐ

Կոստանդին Երզնկացի

Նահնապէս ուրախ եղայ՝
Բազմալիկի Յուլիս-Օգոս-
տոսի թիւին մէջ հրատա-
րակուած Հ. Մ. Պոտուրեանի
յօդուածէն իմանալով թէ Ա.

Ղազարու վանքը սրբած է ի լոյս ընծայել Կոս-
տանդին Երզնկացիի ոտանաւորներուն ամբող-
ջական հաւաքածուն, կենսագրական եւ բանա-
մբական ուսումնասիրութեամբ մը: Այդ հա-
տորը կարևոր պահան մը պիտի լեցնէ մեր միջ-

նարարեան գրականութեան մատենագրանին
մէջ, որ արդէն դեռ ա՛յնքան անկատար է: Կ.
Երզնկացիի բանաստեղծութիւնը, — կը կրկնեմ
ինչ որ գրած էի, — աւելի բարձր գրական
արժէք ունի, քան ոչ թէ հայ ծանօթ ժողովրդ-
դական բոլոր բանաստեղծներունը, ինչպէս Հ.
Պոտուրեան ինծի ըսել կուտայ, այլ քան Գրիգոր
Աղթամարցիինը, Յովհաննէս Թլկուրանցիինը
եւ Մկրտիչ Նաղաշինը: Իրմէ վեր ունինք Գու-
շակը, եւ միայն Գուշակը, որ ձեւի ճոխու-
թեամբ, ներութեամբ եւ ալազանութեամբ կը
գերազանցէ զինքը, թէպէտեւ Երզնկացին ունի
հոգեկան ներշնչման լայն թոփ մը, որ Գուշակի
մէջ հազուադէպ է: Երզնկացիի բանաստեղծու-
թեանց թով կրնան դուրիւ ուրիշ քանի մը ա-